

Dr. Kolláth György ügyvéd
 1122 Budapest, Városmajor út 43.
 Tel/fax: 4570639 www.kollath.com,
gyorgy.kollath@gmail.com

Tisztelt Fővárosi Bíróság!

Hiv. szám: 7.P. 21.840/2006/67.

A felperes a módosított keresetét fenntartja: a 2010.03.31-i tárgyaláson ítéletet kér. Ez az előkészítő irat nem ismétli meg mindazt, amit a per 14 eddigi tárgyalásán előadtunk, de *válaszol arra, amit a T. Alperes legutóbb a T. Bíróság elé tárt*. Közismert, hogy T. Fővárosi Bíróság a legutóbbi tárgyalásait **2009. 11.23-án, továbbá 2009.12. 07-én** tartotta. A T. Bíróság mindkét tárgyaláson hozott, halasztó végzésében, tehát **két ízben is** /csakúgy, mint a korábbi 12 tárgyalást lezáró végzésében/, tájékoztatta, ill. felhívta a feleket a Pp. 3. és 141. §-ának megfelelő nyilatkozat-tételre, ill. becsatolására: kimondottan utalva a megszabott **8 napos határidőkre és a mulasztás jogkövetkezményeire. A felperes a bíróság felhívásoknak 2009. 12. 14-i keltű beadványában eleget tett.** Ezzel szemben a T. Alperes, a mulasztásának megokolására szót sem vesztegetve, csupán **a 2010.03. 22-én közölt beadványában reagált a bírósági felhívásra és a felperesi előkészítő iratra: közel 100 nap elteltével.** Talán - ha egyáltalán van helye itt jóhiszeműsége apellálni – úgy értelmezte a 8 napos határidőt, hogy annak a 2010.03.31-re kitűzött újabb bírósági tárgyalás előtt is elég meglennie. A Pp. 3. § (3) bekezdése, és a Pp. 8. § egésze, főleg annak (4) bekezdése, valamint a Pp. 141. § (6) bekezdése nem „megengedő”: sőt az utóbbi norma-csoport kijelentő módbeli megfogalmazása a jogkövetkezményeket, a szankcionálást illetően mindenkire nézve kógens tartalmú. Ennek: a törvényben is elvárt bírósági szigoroknak két ésszerű perjogi oka van. Egyrészt az, hogy a fél mulasztása, rosszhiszemű pervitele által még tovább ne húzódhasson el az így is immár négy éve tartó első fokú eljárás. A jogalkotó a súlyos „időszerűtlenségnek” immár a Pp-ben is, a per érdemétől független negatív plusz-jogkövetkezményét állapította meg /Pp. 2. § (2)-(3) bekezdések/. Másrészt az, hogy az egyik fél őt meg nem illető perbeli-eljárási előnye tényleges hátrány /a 8 évvel ezelőtt bekövetkezett károsodásra is figyelemmel/a másik fél számára, mint a jelen ügyben. Fontos kiemelni: a per-időtartam 4 éve alatt az Alperes kísérletet sem tett az ő oldalán jelentkező „elvárhatósági” kimentés bizonyítására, ám minden eszközzel, mondvacsinált, többször cáfolt hivatkozásokkal az eljárás elhúzódását kísérte meg, s idézte elő. Ilyen, többszörösen cáfolt alperesi hivatkozás a legutóbbi iratában is van, továbbá rosszhiszemű, a Pp. elemi normáival ellentétes indítvány is helyet kap: időhúzási céllal. Tisztelettel kérjük, hogy ennek a T. Bíróság álljon ellent.

Tény: a perjog egyértelmű szabályai ellenére, most, határidőn túl a T. Alperes legutóbbi beadványában jogsértő meglepetéssel szolgál. Tisztelttel indítványozzuk a mulasztó Alperessel szemben a Pp. 8. §-ában írt, kötelező szankciók alkalmazását, továbbá azt, hogy a T. Bíróság mellőzze a fél elkésett, és érdemben sem helytálló indítványát, kérelmét (Pp. 141. §).

A felperes jelzi: a T. Alperes legújabbán tett jognyilatkozatait és indítványát jogi és/vagy ténybeli okból, főként a perjogi feltételek meglétének hiányában alaptalannak tartja, azokat - egy kivételével - alább cáfolja, ezért a T. Bíróságnak elutasításra, mellőzésre ajánlja.

Ugyanakkor, a felperes a Pp. 48. §-ában foglalt jogi feltétel – a jogképességhez kötött alperesi perbeli jelenlét – hiányában a 2009. 12. 14-én előterjesztett kereset-kiterjesztésétől eláll. Így fennmarad változatlanul, jogilag és érdemében is az alap-kereset, melyben a kártérítés összegét a 2009. 11.23-i tárgyaláson előterjesztett 26.678.602 Ft. tőkeösszegben, és annak kamat-járulékaiban, valamint a felperesnél a jelen perrel kapcsolatban képződött szakértői költségekben, végül, remélt pernyerés esetén az irányadó IM rendelet szerint, bírói mérlegeléssel, s 25 %os áfával megnövelve kért ügyvédi perköltségben kérjük megállapítani: ezekkel a T. Alperest marasztalni, megfizetésükre kötelezni.

Felperesi érvek és indokok

A közjogi, a munkajogi és a civiljogi vonatkozások együttes összehangolásának hiányában jogértelmezési, -alkalmazási bizonytalanság van ma a tekintetben, hogy a központi állam-gépezet, s azon belül különösen a végrehajtó hatalom kormányzati szervei közül melyek rendelkeznek általános,

teljes, jogágakon átívelő, aktív és/vagy passzív perelhetőséget megalapozó jogképességgel. Ugyanakkor, a jelen perre ebből egy elem tartozik: ti., hogy a minisztérium-miniszter magánjogi korrelációban ki rendelkezik a Pp. 48. §-ának megfelelő perbeli alperesi jogképességgel. Válasz: a minisztérium, mint költségvetési szerv.

Tény: sem a per időbeni-tárgyi alapját képező 2001-2002. években, sem jelenleg nincsen olyan általános vagy különös norma, amely az ágazat-vezető miniszter magánjogi jogi személyi státuszát elismerné, megjelenítené. **Közjogilag** a minisztérium a miniszter munkaszervezete, mely a miniszter feladat-ellátását és hatáskör-gyakorlását hivatott elősegíteni. **Közjogilag** ugyanis, a miniszter sajátos alkotmányjogi szerepére és felelősségére figyelemmel elv, hogy a hatáskör gyakorlója nem a minisztérium, hanem a miniszter. /Lásd mindkét érvről bővebben a Complex Kiadó gondozásában, 2008-ban megjelent *A közigazgatási jog nagy kézikönyve* c. munka 164-165. oldalán a 343, 349. szócikkeket./

Alapvetően megváltozott a per időbeli alapját képező 2001-2002. évekhez képest mind a minisztériumok státus-törvénye, mind pedig az Ae. 96. § helyébe lépő Ket (106-107. §). *A 2006. évi LVII. törvény a központi államigazgatási szervekről, valamint a Kormány tagjai és az államtitkárok jogállásáról ugyan(is) felváltotta a Kormány tagjai és az államtitkárok jogállásáról és felelősségéről szóló 1997. évi LXXIX. törvényt*, ám sui generis jogszabályként egyik sem nyilvánította önálló jogi személlyé a minisztert (akár a minisztériumával való relációban sem), habár az új törvény a miniszter vezetői szerepét megerősítette. A 2005. 11.01. óta hatályos Ket. /a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény/ kiiktatta azt a hatásköri szabályt, ami az Ae. 96. §-ában még megvolt, s amely hatósági ügyben megengedte az egy minisztériumon belüli két elbírálási fokozatot. Utóbbinak garanciális okból, talán a jelen per tárgyát képező, régóta fókuszban álló ügy tanulsága miatt is AB-határozat az alapja /513/B/1994. AB határozat 22/1995. (III.31.) AB határozat/, mely az alkotmányos jogorvoslati jog komolysága, védettsége miatt szervezeti elkülönülést is jogi biztosítékként megkövetelt. Leegyszerűsítve: immár mindegy, hogy a kiadmányozás belső rendje szerint ki ír alá, és/vagy például, mint a jelen ügyben is, utóbb ki mit ismer el vagy próbál kimagyarázni egy hatósági ügyben a miniszter vagy szakapparátusa viszonyában. **A közjogi (politikai) felelősség mindenképpen a miniszteré.** Erre az elsődlegesen politikai felelősségre tekintettel, kizárt, hogy miniszter, mint sajátos, részben Ktv-és munkavállaló fegyelmi felelősség alá vont személy lehessen (fegyelmi előtt-helyett ugyanis felmentetik.). Ellenben volt és fennmaradt egy féloldalas szabály: elvben ui. a miniszter anyagi felelősséggel is tartozik, ha kárt okoz. Ám ez csupán **mérsékelt munkajogi anyagi felelősség:** mely itt is, mint a munkajogban általánosan a havi illetmény adott mértékéhez van kötve. Jellemző módon ehelyütt csak gondatlan károkozás kap szabályozást: szándékos avagy bűncselekménnyel való károkozás normatíve rendezve sincs. De ami a lényeg: a **megoldás teljesen ugyanaz, mint a munkajog elvi rendszerében.** A dolgozó a cégnek pl. az által okoz kárt, hogy hibája miatt a cégnek kifelé helyt kell állnia: **ez befelé, a belső jogviszonyukban egy mögöttes, mérsékelt dolgozói anyagi felelősséget keletkeztet.** Ennek a fordítottja is megvan: az 1997. évi LXXIX. törvény 15-16. § szerint **a minisztérium áll helyt** a miniszternek okozott kárért. **Egymáshoz vannak tehát kötve anyagi-magánjogi szempontból.** A miniszter munkáltatói jog-kör gyakorlója a miniszter-elnök, aki pl. maga sem perelhető e tisztségében, jogi személyiség híján. A polgári jogi, a kvázi munkajogi és perjogi helytállás szempontjából marad a Ptk-beli és a Pp-ből eredő főszabály: a jogi személy minisztérium alperesi perelhetősége. Mégpedig függetlenül attól, hogy a jelen ügyben a L.B. által is megállapított semmis határozat-hozatal miatt indítottak-e anyagi felelősség miatt eljárást a miniszterrel szemben vagy sem. Összehasonlító jogi érvek, elvi irányt mutató felsőbb bírósági esetek:

A B. H. 2004. 52-es kimondja, hogy en bloc az Országgyűlés nem (perelhető) jogi személy, a B.H. 2003. 188. szerint pedig a Kormány sem az, mivel e szerv sem jogi személy. Nincs olyan jogi norma, mely a tárca-vezető minisztert – akár a saját tárcája tekintetében is, sőt akár vele szemben is- a Pp. 48. § szempontjából jogi személlyé avatná, és olyan lex specialis sincs, ami jogi személyiség híján a miniszter külön perelhetővé tenné. B.H-ák sora szól arról, hogy X,Y közigazgatási szerv, ha nem a határozatának az Alkotmány 50. § (2) bek., avagy a Pp. XX. fejezete szerinti megtámadásáról van szó, akkor jogi személyisége híján nem perelhető. Ellenben tény, hogy egyes sajátos ügykörökben, a Pp. XX. fejezetéhez tartozó speciális ügykategóriákban lehet alperes nem önálló jogi személy közigazgatási szerv, amelyik az ott támadható közigazgatási határozatot hozta, akár első fokon is! **Esetünk: más, mivel ez kárfelelőségi ügy, nem pedig rendkívüli aktus-felülvizsgálat.** Miután a

Ptk. 36-37. § mentén a minisztérium kétségekívül költségvetési szerv, **alperesi perbeli jogalanyisága nyilvánvaló, és egyben egyedül is elegendő.** E jogi érvhez a perben már bizonyított több tény-érv is kapcsolódik: megisméltésük tíz-oldalakra rúgna, ezért mellőzzük. Két kiemelés: egyrészt, a tanúként meghallgatott korabeli miniszter és vezetőtársai képtelenek voltak személyre bontva verifikálni még a semmis határozat-hozatalnak is az alanyát, a közreműködőit, a szakmai-politikai-jogi felelőseit, ellenben ki-ki a másakra mutogatott, vagy nem emlékezett semmire, még adekvát iratokkal sem szolgált (pl. arról a belső kiadmányozási-expediálási iratról sem, melyen a szignálók neve, közreműködése, utasítása etc. volna olvasható). Utalás történt pl. a miniszter, a miniszteri biztosa részéről az államtitkár döntési közreműködésére és általános jogi-törvényességi felelősségére. A periratokból kiolvashatóan egymással egyeztetve, karöltve döntöttek jogellenesen. Másrészt: egy dolog a közigazgatási határozat jogsértése, és egy másik, még sokkal súlyosabb törvénysértés az, hogy sem a határozat-kiadás előtt, annak megalapozottsága végett, sem azután, még a korrekt óvás után sem éltek az Áe. szerinti felügyeleti jogukkal, kötelezettségükkel és felelősségükkel, és nem tartották be az Áe. kizárási normáit sem. Hanem részrehajlóan, számos I. fokú jogsértő mozzanatot meg sem vizsgáltak, nem orvosoltak, sőt pl. a kézbesítés hibája révén aktívan elkövettek a felperest sújtó tudatos törvénysértést, elvettek egy évet a felperes és a helyi iskolai közösség életéből. Itt kap döntő jelentőséget, hogy a legcsekélyebb kísérlet sem történt az alperesi kimentésre (úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható!?).

Következtetés: nem járt el a korabeli OM (sem) az elvárható, törvényességet garantáló módon a felperessel szemben: ellenkezőleg, hosszú időn át, elfogultan és elvakultan az alapítványi iskola vérbefojtására tört, még annak ellenére is, hogy kellő időben megtudta: nem volt, nem lett volna, ma sincs szegregáció: roma és nem roma iskolások közti megkülönböztetés. Az OM törvénysértő szándékát közvetlenül és közvetve a felperessel szemben egy éven át, az új tanév indulásáig érvényre is juttatta, sőt ennek a nagy kormányzati működés keretében kifejezést is adott (Lásd: tanú-vallomás arról, hogy a hatáskörrel nem bíró kormányzati BM-koordináció is elszámoltatott közigazgatási hivatalvezetőt erről az ügyről), majd azzal a tárca felhagyott, még a L.B. semmisségi ítélete előtt, mintegy beismerve hibáját-tévedést. Egy **komplex folyamat tehát mindaz a jogsértés**, ami a felperesi károsodáshoz vezetett. Ez e válasz arra, hogy miben látja a felperes az alperesi szervek együttes, közös jogsértését.

A T. Alperes a legutóbbi beadványában a Pp. 64. §-sával is érvel, és arra építve indítványt tesz. Tisztelttel kérjük az indítvány elutasítását. Tárgyi és jogi tévedése nyilvánvaló, rosszhiszemű próbálkozása igazolható. Klasszikus perjogi elv, hogy a felperes kizárólagos joga eldönteni: ki ellen indít pert. A Pp. 64. § (2) bekezdésének jóhiszemű megközelítésben nincs olyan olvasata, hogy téves volt esetünkben az alperes megjelölése, tehát a perből el kell bocsátani az alperest. Egyszerű számtan a válasz: ha volt egy eredeti alperes, és fölös óvatosságból jött hozzá még egy, ettől a plusztól (!) az eredeti fél jelenléte nem szűnt meg, csak kiegyesült. Az eredmény nem nulla, hanem kettő. Most, a felperes eláll a kereset-kiterjesztéstől, noha annak elvi magva az elévüléshez kapcsolódóan jogegységi határozat alapján esetleg kimunkálható-megalapozható volna (Lásd: az 1/2007. polgári jogegységi határozatot a mögöttes felelősségről. Részlet az indokolásból: *a) A mögöttes felelősség egy másik személy (a főkötelezett) valamely vagyoni kötelezettségének a teljesítéséért való másodlagos, közvetett helytállási kötelezettség. A mögöttes felelősség mindig feltételez egy elsődlegesen felelős személyt is. Ilyen esetben két különböző jogállású kötelezettől: a főkötelezettől és a járulékos kötelezettől van szó. A mögöttes felelősség alapulhat szerződésen, vagyis a helytállási kötelezettség elvállalásán (pl. szerződéses sortartó kezesség) és alapulhat törvény rendelkezésén is. Idetartoznak a törvényi kezesség egyes esetei...*)

Megalapozatlan, illetve immár tárgytalan a T. Alperes eljárási kifogása is. A felperes a kereset-változtatásától elállt, ezért okafogyott lett a vele kapcsolatos, az új alperes részére nem vagy nem helytállóan kézbesített keresetre vonatkozó eredeti alperesi hivatkozás-kifogás is. Ugyanakkor legalábbis bizarr, a jelen esetben 3 hónapot mulasztó alperes részéről „az eljáró bíróság számára megállapított törvényi határidők be nem tartását” felróni. Ugyanezen okból különösebben nem kommentálnánk azt az alperesi kitélt sem, amely „felperesi axiomatikus megállapítások” ellentmondásairól ír. Az „elsősorban miniszteri felelősség” magyar szó értelmezését tárgyi tekintetben a per-iratokban, s a jog egészében, egyébként pedig az alapszó tartalmát a közkeletű Értelmező szótárban lehet meglesni. A korabeli tárca-vezető és az ún. deszegregációs csapata az alperes által sosem cáfolt politikai opciója miatt, tudatos törvénysértéssel, sőt a Btk. 225. § tényállását kimerítve ártott a felperesnek: még azt az abszurditást is magára véve, hogy sajtó útján üzente meg a neki nem tetsző, ám az OM részvétele nélkül lezajlott, számára obligón kívüli (!) közigazgatási per ítéletének

saját(os) „megfellebbezését”. Az a magyarázkodás, ami most megjelenik az alperes hivatkozásaiban: valótlan, iratellenes. Jogban való tévedés, hogy az OM felettes szervei felügyeleti mulasztását bárki közhatóságnak is előzetesen meg kellett volna állapítania: ám még ennek alapjait is a maga hatáskörében az ügyészség rögzítette, amit az OM a kizárás normáit megsértve, önérdékűen negligált.

Tévedések rosszhiszemű ismétlése uralja a T. Alperesnek a kár-számítással és annak összegével kapcsolatos állításait, kritikáját is. Szó nincs arról, hogy káronszerzés jelentkezne a felperesi oldalon. Nem igaz, hogy a felperes nem számolt volna kiadásokkal. Valótlan, hogy „több mint 10 millió forint” a valós összeg a felperes kereseti követelésével szemben. Azért, hogy függőben alperesi próbálkozás ne maradjon, néhány utalás a már bizonyított érvek, tények köréből:

5. oldal 3. bekezdés: „Igen fontos.....” kezdetű rész félrevezet, csúsztat. Igazoltuk, s meg is indokoltuk, hogy a felperesi könyvelés szerint nem helytálló a Kiss A. szakértő állítása, s annak alperesi megtámogatása. Valójában a felperesi intézmény betartotta a rá irányadó könyvelési-számviteli szabályokat. Erről a 2010.03.31-i tárgyaláson külön nyilatkozatot ismertettünk, újból.

5. oldal lap alja: Az alperes ismét, rosszhiszeműen utal arra, hogy, úgymond 2002/2003-ban 47.991.000 Ft kiadás keletkezett volna. Mivel bevétel sem volt, így nem keletkezhetett kiadás-megtakarítás sem. Az előző beadványunk mellékletében ott vannak a főbb számok: látható, hogy a kiadást a normatívából fedeztük volna, ezért is nem tartunk az utóbbira igényt. Hasonlóan téves hivatkozás, hogy az alperes nem ismeri a tényleges kiadások összegét. E tétel már szerepel a Kundrák-féle szakvéleményben is, és pontosította azt Tóth Ibolya tanúvallomása. Az összeg: 2.198.750 Ft (Lásd 2009.12.07-i jkv. első oldalát!/.).

A felperes soron kívül gondoskodik a jelen beadvány kézbesítéséről mind a T. Bíróság, mind a T. Alperes részére, közvetlenül.

Budapest, 2010. 03.25. Tisztelettel,

az Alapítvány, felperes képviselőjében: Kolláth György ügyvéd